

2. spółka zagraniczna nie uczestniczy w obrocie gospodarczym przy wykorzystaniu zakładu urządzonego odpowiednio do jej przedmiotu działalności?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2011/96/UE z dnia 30 listopada 2011 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania mającego zastosowanie w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich, Dz.U. 2011, L 345, s. 8; wcześniej dyrektywa Rady 90/435/EWG z dnia 23 lipca 1990 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania stosowanego w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich, Dz.U. 1990, L 225, s. 6.

**Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 17 maja 2017 r. w sprawie T-519/16,
Vincent Piessevaux/Rada Unii Europejskiej, wniesione w dniu 27 lipca 2017 r. przez Vincenta
Piessevaux**

(Sprawa C-454/17 P)

(2017/C 374/19)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Vincent Piessevaux (przedstawiciel: adwokat L. Ponteville)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszącego odwołanie

Skarżący wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie nieważności wyroku wydanego przez Sąd w dniu 17 maja 2017 r. w sprawie T-519/16;
- uwzględnienie żądań wnoszącego odwołanie przedstawionych przez niego przed Sądem;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy odwołania dotyczy naruszenia zasady równego traktowania, art. 77 Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej i art. 11 ust. 2 załącznika VIII do tego regulaminu. Sąd dopuścił się naruszenia prawa, oddalając zarzut niezgodności z prawem oświadczenia dla personelu nr 113/11, przygotowanego przez organ powołujący Rady, które wprowadza odstępstwo od art. 9 akapit trzeci zdanie ostatnie decyzji Rady z dnia 11 października 2011 r. w sprawie przyjęcia ogólnych przepisów wykonawczych do art. 11 i 12 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego, dotyczących przeniesienia uprawnień emerytalnych („OPW 2011”). Zgodnie z tym odstępstwem, ogólne przepisy wykonawcze przyjęte w dniu 29 kwietnia 2004 r. („OPW 2004”) będą nadal obowiązywać tylko w przypadkach, w których organ powołujący doręczył zainteresowanemu propozycję zaliczenia dodatkowych lat uprawniających do emerytury i gdy ten zainteresowany wyraził zgodę na tę propozycję przed wejściem w życie OPW 2011. Uzasadnienie tego oddalenia, przedstawione w pkt 68-71 zaskarżonego wyroku, jest bowiem sprzeczne z zasadą równego traktowania, z art. 77 regulaminu pracowniczego oraz z art. 11 ust. 2 załącznika VIII do tego regulaminu.

Zarzut drugi odwołania dotyczy przeinaczenia pierwszej części zarzutu trzeciego powołanego przez wnoszącego odwołanie, naruszenia domniemania prawdziwości dokumentów, braku uzasadnienia i naruszenia zasady równego traktowania. Sąd naruszył bowiem prawo:

- w pkt 73, 74, 80 i 81 zaskarżonego wyroku, przeinaczając część pierwszą zarzutu trzeciego stwierdzenia nieważności i naruszając zasadę domniemania prawdziwości pism wnoszącego odwołanie, niesłusznie stwierdzając, że wnoszący odwołanie powołał się na naruszenie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań;
- w pkt 73-100 zaskarżonego wyroku, nie ustosunkowując się, z naruszeniem art. 36 statutu Trybunału, do pierwszej części zarzutu trzeciego stwierdzenia nieważności, opartej na naruszeniu zasady równości traktowania, a nie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań;

- w pkt 82-100 zaskarżonego wyroku – w przypadku gdyby należało jednak uznać, że pkt 82-100 lub ich część lub niektóre elementy stanowią odpowiedź na pierwszą część zarzutu trzeciego stwierdzenia nieważności – oddalając zarzut niezgodności z prawem art. 9 akapit trzeci ostatnie zdanie OPW 2011, powołany przez wnoszącego odwołanie i oparty na naruszeniu zasady równego traktowania.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Hamburg (Niemcy) w dniu 7 sierpnia 2017 r. – Kreyenhop & Kluge GmbH & Co. KG/Hauptzollamt Hannover

(Sprawa C-471/17)

(2017/C 374/20)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht Hamburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Kreyenhop & Kluge GmbH & Co. KG

Strona przeciwna: Hauptzollamt Hannover

Pytanie prejudycjalne

Czy smażony makaron jest makaronem „suszonym” w rozumieniu podpozycji 1902 3010 CN ⁽¹⁾?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej, Dz.U. L 256, s.1 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 2, t. 2, s. 382.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy) w dniu 10 sierpnia 2017 r. – K/Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

(Sprawa C-484/17)

(2017/C 374/21)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Raad van State

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: K

Strona przeciwna: Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

Pytania prejudycjalne

Czy art. 15 ust. 1 i 4 dyrektywy Rady 2003/86/WE z dnia 22 września 2003 r. w sprawie prawa do łączenia rodzin (Dz.U. 2003, L 251, s. 12 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 19, t. 6, s. 224; sprostowanie Dz.U. 2012, L 71[, s. 77]) należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie regulacji krajowej takiej jak będąca przedmiotem sporu w postępowaniu głównym, która przewiduje, że wniosek o wydanie samoistnego dokumentu pobytowego złożony przez cudzoziemca, który w ramach łączenia rodzin przebywa na terytorium danego państwa członkowskiego legalnie dłużej niż pięć lat, może zostać oddalony, ponieważ cudzoziemiec nie spełnił obowiązujących w prawie krajowym warunków dotyczących integracji społecznej?
